

KAPITOLA PRVNÍ

Chlapec, který zůstal naživu

Pan a paní Dursleyovi z domu číslo čtyři v Zobí ulici vždycky hrdě prohlašovali, že jsou naprosto normální, ano, děkujeme za optání. Byli opravdu poslední, od koho byste čekali, že se zaplete do něčeho podivného nebo záhadného, poněvadž takové nesmysly zkrátka a dobře neuznávali.

Pan Dursley byl ředitelem firmy jménem Grunnings, která vyráběla vrtačky. Byl to vysoký, tělnatý chlapík, který neměl málem žádný krk, zato měl velice dlouhý knír. Paní Dursleyová byla hubená blondýna a krk měla skoro dvakrát delší než jiní lidé, což se jí velice hodilo, poněvadž ho celé hodiny natahovala přes plot a slídila, co se děje u sousedů. Dursleyovi měli malého synka, který se jmenoval Dudley, a podle jejich názoru to byl ten nejúžasnější chlapec na světě.

Dursleyovi měli všechno, co si přáli, přesto však měli i své tajemství a ze všeho nejvíc se báli, aby ho někdo neodhalil. Měli strach, že by to snad vůbec nepřežili, kdyby se někdo dozvěděl o Potterových. Paní Potterová byla sestra paní Dursleyové, už

několik let se však neviděly; po pravdě řečeno, paní Dursleyová předstírala, že žádnou sestru nemá, poněvadž její sestra a ten budižkničemu, kterého si vzala za muže, se od Dursleyových lišili natolik, že víc to ani nebylo možné. Dursleyovy jí měla hrůza při pomyslení, co by řekli sousedé, kdyby se Potterovi ukázali u nich v ulici. Dursleyovi věděli, že Potterovi mají také malého synka, ale nikdy ho neviděli. Ten kluk byl další důvod, proč o Potterovy ani trochu nestáli; nepřáli si, aby se jejich Dudley s takovým dítětem stýkal.

Když se onoho pošmourného, šedivého úterý, kdy náš příběh začíná, pan a paní Dursleyovi probudili, snad jenom zamračená obloha venku se zdála naznačovat, že po celé zemi se zakrátko začnou dít podivné a záhadné věci. Pan Dursley si brumlal sám pro sebe, jak si do práce vybíral svou nejošklivější kravatu; paní Dursleyová něco spokojeně žvatlala a potýkala se přitom s vriskajícím Dudleym, aby ho dostala na dětskou židličku.

Ani jeden, ani druhý si nevšiml velkého puštíka, který proletěl kolem okna.

O půl deváté pan Dursley uchopil svou aktovku, líbnul paní Dursleyovou na tvář a pokusil se na rozloučenou políbit i Dudleyho, ale nepodařilo se mu to, poněvadž ten měl zrovna záchvat vzteku a házel müsli po stěnách. „Máme to ale nezbedu,“ usmíval se blaženě pan Dursley, když vycházel z domu. Nasedl do auta a vycouval z příjezdové cesty k domu číslo čtyři.

Už na rohu ulice postřehl první známku čehosi podivného – kočku, která si prohlížela plán města. Pan Dursley si na okamžik nepřipustil, co to vlastně vidí, ale pak prudce otočil hla-

vu dozadu a podíval se ještě jednou. Na rohu Zobí ulice stála mourovatá kočka, ale žádný plán města nikde neviděl. Co ho to proboha napadlo? Musel to být nějaký trik, který mu vyvedlo světlo. Pan Dursley zamrkal a upřeně se na kočku podíval, a ta mu upřený pohled oplatila. Na rohu zahnul a vyjel na hlavní silnici, nepřestával ji však sledovat ve zpětném zrcátku. Kočka si teď četla tabulku, na které stálo Zobí ulice – ne, dívala se na ni, poněvadž kočky přece nedovedou číst tabulky ani mapy. Pan Dursley se oklepal a pustil kočku z hlavy, a jak jel do města, nemyslel už na nic jiného než na velkou objednávku na vrtačky, o které doufal, že ji toho dne dostane.

Hned na kraji města mu však vrtačky vytlačilo z mysli něco jiného. Jak vězel v dopravní zácpě, která tu byla každý den, nemohl si nevšimnout, že na ulici je spousta podivně oblečených lidí. Měli na sobě dlouhé pláště! Pan Dursley nesnášel lidi, kteří se oblekali jinak než ostatní – ty háby, jaké si teď na sebe dokázali vzít ti mladí! Pomyslel si, že to je nejspíš nějaká přihlouplá nová móda. Bubnoval prsty na volantu a pak mu pohled sklouzl na hlouček oněch podivínů, kteří stáli velice blízko a vzrušeně si mezi sebou šuškali. Pan Dursley ke svému rozhořčení zjistil, že někteří z nich už vůbec nejsou mladí; ano, tamhleten byl určitě starší než on, a na sobě měl smaragdově zelený plášť. Tomu se tedy říká odvaha! Náhle mu však svitlo: onen bláznivý nápad měl nejspíš jen upoutat pozornost a ti lidé zřejmě na něco vybírají... ano, je to jasné. Auta se konečně pohnula z místa, a když o několik minut později pan Dursley dorazil na parkoviště firmy Grunnings, myslel už zase na vrtačky.

Ve své kanceláři v devátém patře pan Dursley sedával vzdyc-

ky zády k oknu; kdyby seděl jinak, nejspíš by ho toho rána stálo o dost víc práce soustředit se na vrtačky. Takže on neviděl sovy, které za bílého dne přeletovaly kolem, i když lidé dole na ulici je viděli; ukazovali si na ně a s otevřenými ústy zírali, jak jim nad hlavami sviští jedna za druhou. Většina z nich až do té doby sovu neviděla ani v noci. Pan Dursley nicméně prožil zcela normální ráno, do kterého mu žádné sovy nezasahovaly. Postupně seřval pět svých podřízených. Měl několik důležitých telefonických hovorů, a zahulákal si i při nich. Byl ve velice dobrém rozpoložení až do poledne, kdy si usmyslel, že se trochu protáhne, zajde si do pekařství na protější straně ulice a koupí si tam něco k snědku.

Na lidi v dlouhých pláštích si vůbec nevzpomněl až do chvíle, kdy jich venku před pekařstvím uviděl celý houf. Jak procházel kolem, rozzlobeně si je změřil; nevěděl proč, ale při pohledu na ně se cítil nesvůj. I tihle tady si něco vzrušeně šuškali a pan Dursley neviděl ani jedinou miskou, do které by na něco vybírali. Když pak kolem nich procházel zpátky, v ruce sáček s velkou koblihou, zachytil několik slov z toho, co právě říkali.

„Je to pravda, byli to Potterovi, tak jsem to slyšel –“

„– ano, jejich syn, Harry –“

Pan Dursley zůstal stát, jako když do něj hrom uhodí. Naráz ho zaplavil strach. Ještě se ohlédl na šušející podivíny, jako by jim chtěl něco říct, ale pak to neudělal.

Přeběhl zpátky přes ulici a kvapně vyjel do své kanceláře; vyštěkl na sekretářku, aby ho nerušila, zvedl telefon a málem už stačil vytočit své číslo domů, když si to rozmyslel. Položil sluchátko zpátky, pohladil si knír a uvažoval o tom... ale ne,

chová se jako hlupák. Potter přece nebylo nijak neobvyklé příjmení; byl si jist, že je celá spousta Potterových, kteří mají syna jménem Harry. Když o tom teď uvažoval, nebyl si ani jist, že se jeho synovec opravdu jmenuje Harry. Nikdy toho chlapce neviděl. Možná že se jmenuje Harvey. Nebo Harold. Neměl žádný důvod přidělovat starosti paní Dursleyové, která se při každé zmínce o své sestře vždycky tak rozčilila. Nijak jí to nevyčítal – kdyby on měl takovou sestru... ale přece jen, ti lidé v dlouhých pláštích...

To odpoledne ho stálo o hodně víc práce soustředit se na vrtačky, a když v pět hodin odpoledne vyšel z budovy, byl ještě tak zabraný do svých starostí, že hned přede dveřmi do někoho vrazil.

„Promiňte,“ zabručel, když se hubený stařík zapotácel a málem upadl. Trvalo několik vteřin, než si pan Dursley uvědomil, že na sobě má fialový plášť. To, že ho málem porazili, jako by staříka vůbec nevyvedlo z míry; naopak, ve tváři se mu rozhostil široký úsměv a pronesl skřípavým hlasem, při kterém se kolemjdoucí začali ohlížet: „Nijak se neomlouvejte, milý pane, poněvadž dnes mě nemůže rozčilit vůbec nic! Radujte se, poněvadž Vy-víte-kdo je konečně pryč!“

Dokonce i mudlové jako vy by měli oslavovat tenhle šťastný, přešťastný den!“

A stařík pana Dursleyho objal, přitiskl ho k sobě a vzápětí byl tentam.

Pan Dursley zůstal stát, jako by ho někdo přibil. Právě ho objal úplně cizí člověk! Uvědomil si také, že mu říkal mudla, ať už to bylo co chtělo. Úplně ho to vyvedlo z míry. Spěšně došel

k autu a vyrazil domů; doufal přitom, že to jsou jen výplody jeho představivosti, i když v něco takového ještě nikdy nedoufal, poněvadž představivost neschvaloval.

Jak zajížděl na příjezdovou cestu k číslu čtyři, první, co uviděl – a to mu věru nezlepšilo náladu –, byla mourovatá kočka, kterou zahlédl toho dne ráno. Teď seděla na zídce jeho zahrady. Byl si jist, že je to stejná kočka; měla tytéž skvrny kolem očí.

„Všššc!“ sykl pan Dursley nahlas.

Kočka se ani nepohnula, jenom se na něj přísně podívala. Pan Dursley chvílku uvažoval, jestli se kočky takhle chovají normálně. Zatímco se nutil ke klidu, otevřel si domovní dveře; ještě pořád nehodlal manželce nic říkat.

Paní Dursleyová za sebou měla normální, příjemný den. Během večere mu podrobně vylíčila, jaké ta paní odvedle má problémy s dcerou a že se Dudley naučil říkat „Ne a ne!“. Pan Dursley se snažil chovat normálně. Když Dudleyho konečně uložili do postele, dorazil do obývacího pokoje ještě včas, aby si vyposlechl poslední zprávu večerních televizních novin.

„A nakonec, pozorovatelé ptáků po celé zemi oznamují, že sovy se dnes všude chovaly velice nezvykle. I když sovy normálně loví v noci a za denního světla je jen zřídkakdo zahlédne, od východu slunce byly spatřeny celé stovky těchto ptáků, kteří létali všemi směry. Odborníci nejsou schopni vysvětlit, proč sovy tak náhle změnilly svůj denní režim –“ a hlasatel si dovolil usmát se. „Je to opravdová záhada. A teď už má slovo Jim McGuffin s předpovědí počasí. Budou dnes v noci padat z nebe další sovy, Jime?“

„Nazdar, Tede,“ zahlaholil meteorolog. „O tom nic nevím,

ale nebyly to jen sovy, kdo se dnes choval prapodivně. Pozorovatelé z míst tak vzdálených navzájem jako Kent, Yorkshire a Dundee mi během dne telefonovali, že místo deště, který jsem jim včera sliboval, viděli hotový liják meteorů! Možná že někdo začal předčasně pálit ohně – ale na ty je čas až příští týden, vážení! Zato vám můžu slíbit, že dnes v noci pršet bude.“

Pan Dursley strnule seděl v křesle. Meteory, které padaly po celé Británii? Sovy, které létaly za bílého dne? Záhadné postavy v dlouhých pláštích všude, kam se jen podíval? A ještě ke všemu si šuškaly něco o Potterových...

Do obývacího pokoje vstoupila paní Dursleyová a přinesla dva šálky čaje. Takhle to dál nešlo; musí jí něco říct. Nervózně si odkašlala. „Ehm – Petunie, miláčku – od své sestry v poslední době nemáš žádné zprávy, že?“ Jak očekával, paní Dursleyová se zatvářila pobouřeně a rozzlobeně. Koneckonců, obvykle se tvářili, že žádnou sestru nemá.

„Ne,“ ohradila se příkře. „Proč se ptáš?“

„Ve zprávách říkali podivné věci,“ zamumlal pan Dursley. „Sovy... meteority... a ve městě dnes byla spousta lidí, kteří vy-
padali divně...“

„A co má být?“ utrhla se na něj paní Dursleyová.

„No prostě mi jen napadlo... že možná... že by to mohlo mít co dělat s... však víš... s tím jejich spolkem.“ Paní Dursleyová našpulenými rty usrkávala čaj. Pan Dursley uvažoval, zda se jí odváží říct, že přitom zaslechl i jméno Potter. Rozhodl se, že se toho neodváží. Místo toho se zeptal, jak nejledabyleji dokázal: „Ten jejich syn – musí být přibližně stejně starý jako Dudley, že?“